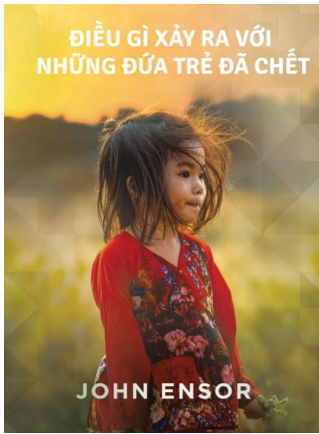

Điều Gì Xảy Ra Với Những Đứa Trẻ Đã Chết?

Kinh thánh nói gì về nơi trẻ em sẽ đến khi chúng chết?

John Ensor – Hội trưởng, Tổ chức Passion-Life

Theo Kinh Thánh, loài người là tạo vật phức tạp do tay Chúa làm nên, hòa quyện trong bào thai trong thiết kế trực tiếp của chính Chúa (Thi 139:13-15). Thiết kế của Ngài bao gồm nhận biết Ngài là Đấng Tạo Hóa và phản ánh sự vinh hiển của Ngài (Sáng 1:26-27). Chúng ta chỉ cần vui hưởng mãi mãi và tin tưởng Ngài hằng ngày vì ý muốn của Chúa trên đời sống của chúng ta được bắt nguồn từ những điều tốt lành của Ngài và hạnh phúc của chúng ta (2 Tê 1:11-12).

Tuy nhiên, vì bản chất và tội lỗi cá nhân của mỗi chúng ta đã chuyển từ tin tưởng Ngài và đi theo con đường riêng của chúng ta (Rô 3:9-18). Phá vỡ niềm tin với Chúa là tội lỗi và tiền công của tội lỗi là sự chết (Rô 6:23). Bởi vì tất cả đều đã phạm tội, tất cả đều sống dưới hình phạt của sự chết, trước hết là về thể xác, và sau Ngày Phán Xét của Đức Chúa Trời, là đời đời.

Mỗi người sẽ phải chịu sự phán xét công chính và đời đời của Chúa vì sự nổi loạn trong tội lỗi của mình theo một trong hai cách.

Hoặc, 1) phải chịu đựng trực tiếp và cá nhân trong Ngày Phán Xét (Khải 20:8), hoặc, 2) vì Đức Chúa Trời thương xót con người, có thể dựa vào sự chết thay thế của Chúa Giê-su, sự chết mà Chúa chịu để thay thế vị trí của họ, tin vào thập tự giá như hình phạt đầy đủ đã trả cho mỗi tội lỗi của chúng ta (Ê-ph 2:1-7). Sau dẫn đến sự hòa giải với Đức Chúa Trời và sự sống đời đời. Không có cách nào khác để có thể cứu rỗi sự chết ngoài Đấng Christ. (Giăng 14:6).

Sự phán xét này khiến những người không thể đáp lại tiếng gọi về Phúc Âm đi về đâu? Ví dụ, Kinh Thánh dạy chúng ta điều gì về trẻ sơ sinh và trẻ mới biết đi, hoặc thậm chí những trẻ em chưa sinh ra đã chết do tự nhiên hoặc do bởi nạo phá thai?

Kinh Thánh không nói rõ, nhưng nhiều chỗ trong Kinh Thánh đều ngụ ý rằng những đứa trẻ đã chết đều ở với Chúa trên thiên đàng. Làm thế nào điều này xảy ra được ẩn đằng sau lòng thương xót của Đức Chúa Trời. Chúng ta không chắc chắn công việc giải cứu của Ngài được áp dụng cho những đứa trẻ này như thế nào nhưng chúng ta chắc một điều là công việc này được làm.

Một cách Kinh Thánh ngụ ý rằng trẻ em, được sinh ra và chưa được sinh ra, yên nghỉ trong sự hiện diện của Chúa là bằng cách sử dụng hình ảnh của con trẻ làm biểu tượng của sự vô tội và tin cậy. Chúng thể hiện niềm tin vào Chúa. Đức tin nơi Chúa được kết quả bằng sự sống đời đời. Con trẻ như biểu tượng của đức tin, sẽ vô nghĩa nếu trẻ em bị trừng phạt với sự đầy dẫy.

Theo một cách khác Kinh Thánh ngụ ý rằng những đứa trẻ chết có ở cùng với Chúa, là bằng cách khẳng định rằng hỏa ngục là hình phạt cuối cùng đối với những người có ý thức từ chối uy quyền

của Chúa đối với cuộc sống của họ bởi những hành động xấu xa không đáng có. Chúng ta bị phán xét do Đức Chúa Trời bởi những gì chúng ta làm, những điều tốt hay xấu.

Trẻ em chưa sinh và sơ sinh không có ý thức từ chối hoặc ôm lấy Chúa. Chúng có bản chất tội lỗi nhân loại, nhưng chưa đủ trưởng thành để biết đúng sai.

Không có khả năng phân biệt đúng sai, không có sự lên án. Làm thế nào có thể như vậy? Sự phán xét cuối cùng lùi lại để công bằng về sự phán xét của Đức Chúa Trời có thể hiển nhiên cho mọi người. Nhưng trong trường hợp của trẻ sơ sinh, lý do để phán xét vô hình.

Chúng ta thấy điều này ở đâu trong Kinh thánh?

- 1) Trẻ sơ sinh thuộc về Chúa một cách đặc biệt và thân mật. Thật vậy, Chúa gọi chúng là “con cái ta.” Trong Ê-xê-Chiên 16:21-22, Chúa mô tả về điều xúc phạm sâu thẳm đối với việc dâng con cái làm sinh tể. Khi lên án sự gian ác này, hãy chú ý đến ngôn ngữ cá nhân và đáng yêu mà Chúa dành cho trẻ em: “Người lấy con trai và con gái mà người sinh **cho ta**... Mày đã giết **con cái ta**, và đã đưa qua trên lửa mà nộp cho chúng nó.” (*Nhấn mạnh của tôi*)
- 2) Đức Chúa Trời mô tả con trẻ “chưa biết điều thiện hay là điều ác” (Phục 1:39). Loài người được thụ thai với bản chất tội lỗi (Thi 51:5). Vì vậy việc xem xét trẻ em chưa biết điều tốt hay xấu là rất quan trọng. Điều này ngụ ý rằng trách nhiệm đối với tội lỗi chỉ đến khi chúng ta đạt mức trưởng thành hoặc tự nhận thức, mà ở trong đó chúng ta biết đúng sai
- 3) Ê-sai cũng phân biệt như vậy. “Và trước khi con trẻ biết bỏ điều dữ chọn điều lành, thì nước của hai vua mà người đương ghét sẽ bị bỏ hoang” (Ê-sai 7:16). Rõ ràng, Đức Chúa Trời xem tội lỗi của trẻ sơ sinh như là đến từ một hình thức vô tội, chứ không phải từ một sự phân biệt thiện và ác. Và vô tội với những gì chúng ta làm, ngụ ý rằng chúng được phán xét phù hợp. Như vậy...
- 4) Sự phán xét của Đức Chúa Trời dựa trên ý chí con người, chứ không phải từ bản chất con người. “Linh hồn nào phạm tội thì sẽ chết. Con sẽ không mang sự gian ác của cha, và cha không mang sự gian ác của con. Sự công bình của người công bình sẽ được kể cho mình, sự dữ của kẻ dữ sẽ được chất lên mình (Ê-xê 18:20). Điều này ngụ ý rằng trẻ em chưa trưởng thành đến mức có thể tự nguyện làm đúng hay sai, không thể đánh giá dựa trên cơ sở này. Theo nghĩa này, chúng vô tội.
- 5) Chúa nói đến trẻ em là những “người vô tội” (Giê 19:4). Điều này không có nghĩa là chúng không có bản chất tội lỗi. Nhưng ngụ ý rằng chúng chưa đủ trưởng thành (chín chắn) để được đánh giá là tác nhân đạo đức. Không hành động nào của chúng phát sinh từ cố ý phạm tội mà sẽ khiến hình phạt của chúng trở nên công bằng.
- 6) Nhưng sự phán xét của Đức Chúa Trời được thực hiện dựa trên những tội lỗi có ý thức trong thân xác. “Vì tất cả chúng ta đều phải trình diện trước tòa án Đấng Christ để mỗi người nhận lãnh tùy theo điều thiện hoặc ác mình đã làm lúc còn trong thân xác” (2 Cô. 5:10). Phán xét cuối cùng đó được mô tả trong Khải Huyền 20, nơi mà tất cả mọi người có mặt và sau đó bị phán xét vì những hành động tội lỗi của họ. “Tôi thấy những người chết, cả lớn lẫn nhỏ, đều đứng trước ngai, và các sách được mở ra. Một sách khác là sách sự sống cũng được mở. Những người chết bị phán xét tùy theo công việc họ làm, căn cứ trên những điều đã ghi trong các sách ấy” (Khải 20:12).

- 7) Khi Chúa trừng phạt Y-sơ-ra-ên vì tội lỗi ấy của họ ở nơi hoang vắng, Ngài chỉ phán xét những người ở độ tuổi chiến đấu trở lên (Phục. 1:39). Điều này cho thấy trách nhiệm về tội lỗi đi kèm với sự trưởng thành.
- 8) Chúa không trừng phạt con cái vì tội lỗi của cha mẹ chúng (Phục 24:16).
- 9) Gióp là một người công chính (Gióp 2:9) người đặt hi vọng nơi Chúa. Sâu thẳm trong nỗi đau khổ của mình, ông than thở rằng vẫn chưa được sinh ra (Gióp 3:11-15). Ông nghĩ rằng cuộc sống của ông sẽ dễ dàng hơn nếu ông chết khi sinh. Điều này ngụ ý ở với Chúa trên thiên đàng, không phải chịu sự chia ly đời đời của Hỏa ngục.
- 10) Gióp 3:16-19 mô tả rõ ràng cuộc sống mà những đứa trẻ chết trải qua kiếp sau: “Tại sao tôi không được chôn kín như một thai sáo, như một trẻ sơ sinh chưa từng thấy ánh sáng? Ở đó kẻ hung ác ngừng quấy phá. Người kiệt sức được nghỉ ngơi. Những kẻ bị tù đầy cùng nhau thư thái, không còn nghe tiếng quát tháo của cai tù. Người lớn kẻ nhỏ đều như nhau, và người nô lệ được tự do khỏi chủ mình.” Nơi yên bình mô tả Thiên đàng, không phải Địa ngục
- 11) Sa-lô-môn than thở làm thế nào một người đàn ông có thể sống giàu có nhưng bỏ lỡ sự hài lòng thực sự và đòi hỏi của Chúa trong đời sống của ông. “...Ta cho rằng đứa bé chết lúc mới sinh còn có phước hơn người ấy.” (Truyền 6:3) Đứa trẻ chết đi thì tốt hơn, bởi vì đứa trẻ hiện đang “an nghỉ” (Truyền 6:5). Đây là thiên đàng, vì địa ngục không có sự an nghỉ một chút nào cả.
- 12) Khi con trai của Đa-vít bị ốm, ông ăn chay và cầu nguyện rằng Chúa sẽ cho con ông được sống. Sau khi đứa trẻ qua đời, Đa-vít đã bình an và quy phục Chúa. Những người xung quanh nghĩ rằng ông nên khóc và than vãn. Đa-vít bảo vệ hòa bình của mình bằng một tuyên bố đầy hi vọng ngụ ý an nghỉ của thiên đàng và một cuộc gặp gỡ trong tương lai: “Ta sẽ đi đến với nó, nhưng nó không trở lại với ta.” (2 Sam 12:23).
- 13) Nền tảng đức tin của chúng ta trong Chúa là Ngài sẽ luôn hành động trong công chính (Sáng 18:25). Nếu những đứa trẻ chết đến địa ngục, chúng sẽ không phải chịu đau khổ một cách công bằng, vì chúng không cố ý phạm tội. Nói cách khác, chính sự biện minh cho địa ngục (cụ thể là, như biểu hiện công chính của Chúa) bị cản trở nếu trẻ sơ sinh đến đó.
- 14) Chúa Giê-su ban phước cho con trẻ (Mác 10:16). Không có ví dụ nào về Chúa Giê-su ban phước cho bất kỳ ai đang nổi loạn với Đức Chúa Trời. Một lần nữa, giống như trong Cựu Ước, Chúa Giê-su đang tạo ra sự khác biệt giữa những người trưởng thành tội lỗi chống lại Chúa và sự vô tội của trẻ con.
- 15) Trong Ma-thi-ơ 18:3-5, Chúa Giê-su dùng trẻ em làm ví dụ về đức tin và sự tin tưởng. Đức tin giống như trẻ em ngụ ý là đức tin cứu rỗi linh hồn. Ông nói rằng, “...nếu các ngươi không biến đổi và trở nên như con trẻ, các ngươi sẽ không bao giờ được vào vương quốc thiên đàng đâu. Vậy, người nào khiêm nhường như đứa trẻ này sẽ là người cao trọng hơn hết trong vương quốc thiên đàng. Giả định làm cho sự tương đồng có ý nghĩa là trẻ em thể hiện một đức tin đối với Đức Chúa Trời là đức tin cứu rỗi.
- 16) Rô-ma 5:12-14 phân biệt giữa những người phạm tội như A-đam (người lớn) và những người phạm tội vì tội lỗi của A-đam được truyền cho họ (trẻ sơ sinh). Khi đưa ra sự khác biệt này, Pha-ô-lô đã cảnh báo chỉ ra làm thế nào cái chết có thể trị vì và ngay cả những người không phạm tội như A-đam. Ông lập lại sự phân biệt thần học trong Phục 1:39, 24:16, Gie. 19:4 và Giô. 4:11, dung sự hỗ trợ thần học để giúp ta hiểu rằng trẻ sơ sinh sẽ không bị trừng phạt dưới địa ngục vì tội lỗi của chúng.

17) Chúa Giê-su cũng xác nhận sự phân biệt này khi tuyên bố rằng có những người chết trong tội lỗi của họ (Giăng 8:24) “...các người sẽ chết trong tội lỗi mình: vì nếu các người không tin Ta là Đấng Hằng Hữu thì các người sẽ chết trong tội lỗi mình.” Mọi người chết vì bản chất họ là tội nhân (đã nhận bản chất này từ A-đam). Nếu trẻ sơ sinh không phải là tội nhân về bản chất, thì chúng sẽ không chết. Nhưng có một loại người tội lỗi - đó là người lớn có sự nhận thức - người mà chủ động khước từ Chúa, và họ bị phán xét theo vậy. Họ sẽ “chết trong tội lỗi của họ” trừ khi họ tin vào Chúa Giê-su Christ để giải cứu họ.

18) Các phân đoạn trong kinh thánh cảnh báo về sự phán xét được mô tả trong danh sách các loại tội lỗi cho sự phán xét, bởi vì chúng phản ánh sự thù hận không ăn năn đối với Chúa. Không một cái nào trong số họ mô tả thai nhi hoặc trẻ sơ sinh. Tất cả là suy nghĩ và hành động của người biết điều thiện điều ác. Trong Mat 15:19, danh sách này bao gồm: “...những ý tưởng xấu, giết người, ngoại tình, tà dâm, trộm cướp, làm chứng dối, và vu khống.”

Trong 1 Cô 6:9-10 nói, “Anh em không biết rằng những kẻ không công chính sẽ chẳng được thừa hưởng vương quốc Đức Chúa Trời sao? Đừng tự lừa dối mình. Những kẻ tà dâm, kẻ thờ thần tượng, kẻ ngoại tình, kẻ mại dâm nam, kẻ đồng tính luyến ái, kẻ trộm cắp, kẻ tham lam, kẻ say sưa, kẻ chửi rủa, kẻ cướp giật, sẽ không được thừa hưởng vương quốc Đức Chúa Trời.”

Khải 21:8 nói, “Còn những kẻ hèn nhát, kẻ chẳng tin, kẻ đáng ghê tởm, kẻ giết người, kẻ gian dâm, kẻ hành nghề ma thuật, kẻ thờ thần tượng, và tất cả những kẻ nói dối, thì phần của chúng là hồ lửa lưu huỳnh đang bùng cháy. Đó là sự chết thứ hai.”

Mọi người xuống địa ngục vì những gì họ làm, những hành động mà cho thấy họ từ chối Đức Chúa Trời là Chúa và sống không ăn năn tội lỗi. Sự thật này không thể hiểu được nếu trẻ con, trẻ sơ sinh đến đó.

Tóm tắt: Sự phân biệt giữa trẻ sơ sinh và người lớn và biết thiện ác là nhất quán trong suốt Kinh thánh. Điều này ngụ ý rằng trẻ em được yêu thương bởi Chúa, và được chào đón bởi Ngài (một phần của người dân ‘được chọn’ của Ngài). Ngoài ra, không có câu nào có ý hoặc ngụ ý ngược lại. Do đó, chúng ta có thể an nghỉ trong sự thật rằng những đứa trẻ chưa sinh, trẻ sơ sinh và trẻ mới biết đi đã chết đang ở cùng với Chúa.

CẢNH BÁO: Có thể người nào sẽ vận vẹo sự thật này để biện minh cho việc phá thai. Họ có thể nói, “Cách này tốt hơn. Con tôi sẽ lớn lên trên thiên đàng.” Đây là suy nghĩ của ma quỷ. Giết đứa bé hai tuổi của bạn cũng có nghĩa là con bạn lên thiên đàng. Nhưng Đức Chúa Trời lên án tội giết người và cảnh báo chúng ta rằng điều đó khiến Ngài tức giận, “phần của chúng nó ở trong hồ lửa lưu huỳnh đang bùng cháy” (Khải 21:8).

Họ có thể nói thêm, “Tôi biết Chúa sẽ tha thứ cho tôi,” biến ân sủng của Chúa thành sự cho phép làm tội ác. Đây là lúc thích hợp để cảnh báo nghiêm trọng, hơn là an ủi ngọt ngào. Chúa sẽ không bị nhạo báng hoặc chế giễu.

Nguồn:

Ronald Nash, *khi một Đứa trẻ Chết (When a Baby Dies)* (Zondervan, 1999).

John Mac Arthur, *An toàn Trong Bàn tay của Chúa (Safe in the Arms of God)* (Thomas Nelson, 2003)

Khám phá thêm tại:

Trang web: www.baovemamsong.org

Bạn cần trợ giúp? Bạn đang mang thai?

Liên hệ với chúng tôi:

Email: baovemamsong@gmail.com

PH/Hotline: 081 511 4526

Ghé thăm và khám phá thêm

bằng cách quét mã QR

**Bảo Vệ
Mầm Sống**
ProLife Vietnam

Web: www.Baovemamsong.org
Email: baovemamsong@gmail.com
SDT: 081 511 4526